

ĀBRAHĀMS – PIRMAIS MISIONĀRS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 12:1-3; 14:8-24; Ebr. 11:8-19; Gal. 3:6; 1. Moz. 12:6, 7; 18:18, 19.

ATMIŅAS PANTS:

“Atzīstiet to – Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pieskaitīts par taisnību, tāpat arī tie, kas tic, ir Ābrahāma dēli. Bet Raksti, paredzēdami, ka Dievs ticībā attaisno pagānus, jau iepriekš pasludināja Ābrahāmam: tevī tiks svētītas visas tautas.” (Gal. 3:6-8)

Sā nav nejaušība, ka trīs no pasaules lielākajām ticībām – jūdaisms, kristietība un islāms – tiek sauktas par “Ābrahāma ticībām”. Tas ir tāpēc, ka visas trīs kaut kādā veidā savu izcelšanos saista ar šo lielo Dieva vīru.

Lai gan Ābrahāms tiek aprīnots kā ticības paraugs, šīs nedēļas tēmā mēs aplūkosim viņa uzticību no cita skatu punkta. Tas ir, mēs uz viņu palūkosimies kā uz misionāru, kā uz cilvēku, ko Kungs bija aicinājis doties uz citu zemi un liecināt ļaudīm par patieso Dievu, Radītāju un Pestītāju.

Dievs deva Ābrahāmam un viņa ģimenei (sk. Gal. 3:29) trīskāršu mērķi: (1) saņemt un sargāt dievišķo patiesību par Dieva valstību, kas tika pazaudēta cilvēces vēstures sākumā; (2) būt par kanālu, caur ko Pestītājs varētu ienākt vēsturē; (3) kā Dieva uzticīgiem kalpiem būt par gaismu tautām, par gaismu tiem, kam vajadzēja uzzināt par Kungu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. jūlijā!

Ābrahāma aicināšana

“Un Kungs teica Ābrāmam: ‘Ej projām no savas zemes, no vietas, kur tu esi dzimis, no tēva nama, uz zemi, ko Es tev rādīšu! Es darīšu tevi par lielu tautu, Es svētīšu tevi un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību. Un Es svētīšu tos, kuri svētī tevi, bet tos, kuri tevi lād, Es nolādēšu, un tevī tiks svētītas visas dzimtas uz zemes!’” (1. Moz. 12:1-3).

Ābrams – kura vārds nozīmēja “tēvs ir paaugstināts” un kura vārds tika nomainīts uz Ābrahāms jeb “pulku tēvs” – uzauga Ūrā, kas tagad ir Irāka. Dievs aicināja viņu aiziet no savas ierastās sociālās un garīgās vides un doties uz nepazīstamu zemi, kur Viņš vadīja 100 gadu garu garīgas pārvērtības procesu, padarot viņu par “ticības tēvu”. Personīgās un ģimenes cīņās Ābrahāms kļuva par misionāru paraugu atsevišķām ļaužu grupām un par godājamu vadītāju, kas liecināja par savu ticību Dievam.

Izlasi 1. Moz. 12:1-3. Kādus principus tu šeit vari atrast, ko varētu attiecināt uz ikvienu no mums mūsu katra īpašajā situācijā? Tas ir, ko Ābrahāms piedzīvoja tādu, ko arī mēs varētu piedzīvot savā dzīvē? Sk. arī Ebr. 11:8-10.

Sentēvs tika aicināts atstāt savu pagātņi aiz sevis, spert soli ticībā, ticēt tam, kas šķiet neticams, darīt to, uz ko Dievs viņu bija aicinājis. Un viņa uzticības rezultātā tiks svētītas visas pasaules tautas.

Daudzi no mums tiek pārbaudīti tāpat kā Ābrahāms. Protams, mēs varam nedzirdēt Dieva balsi, kas mūs uzrunātu tiešā veidā, bet Viņš aicina mūs ar Sava Vārda mācību un notikumiem Viņa aizgādībā. Varbūt mēs tiekam aicināti atstāt karjeru, kas sola labklājību un godu. Varbūt mums jāšķiras no tuvas un ienesīgas vides un no ģimenes; patiešām, varbūt ka mums ir jādodas tālā ceļā, kas izskatās tikai pēc pašaieliedzības, grūtību un upuru takas. Bet, ja tiekam aicināti, kā lai mēs neejam?

1. Mozus grāmatā ebreji lasa burtiski: "Ej projām no savas zemes sevis dēļ." Viņam lika doties prom "sevis dēļ"; tas ir, viņa paša labad. Kā mums vajadzētu saprast, ko tas nozīmē un kā mēs to varam attiecināt uz sevi?

Ābrahāma liecība ķēniņiem

Lats bija Ābrahāma radnieks un pavadīja viņu dažos ceļojumos. Izvēloties labi apūdeņoto Jardānas ieleju, viņš nonāca Jaunu cilvēku sabiedrībā Sodomā (1. Moz. 13:1-13). Pirmo reizi viņu izglāba Ābrahāms (1. Moz. 14:11-16), vēlāk – divi eņģeļi (1. Moz. 19. nod.).

Kad Ābrahāms dzirdēja, ka viņa radnieks Lats ir nonācis nepatikšanās, viņš nolēma viņam palīdzēt. Glābjot Latu, Ābrahāms vadīja vairāk nekā 300 vīru lielu militāro karaspēku. Sodomas kaujā bija iesaistīti daudzi ķēniņi, un Ābrahāms kļuva par uzvarētāju.

Izlasi 1. Moz. 14:8-24. Ko Ābrahāma rīcība liecina par viņa raksturu un līdz ar to par viņa ticību un viņa Dievu? _____

Ķēniņiem, ko Ābrahāms uzvarēja, viņš atklāja Dieva spēku. Pat šīs glābšanas misijas laikā "ticības tēvs" nezaudēja savu dievišķo aicinājumu būt par svētību tautām.

"Jehovas pielūdzējs ne tikai ļoti palīdzēja savai zemei, bet arī parādīja sevi kā drošsirdīgu vīru. Kļuva redzams, ka taisnīga rīcība nav savienojama ar glēvulību, ka Ābramam viņa ticība devusi drosmi nostāties pret vardarbību un aizstāvēt apspiestos. Viņa varoņdarbs uz apkārtējām ciltīm atstāja ļoti lielu iespaidu. Mājās atgriežoties, tiem pretī iznāca Sodomas ķēniņš ar saviem pavadoniem, lai godātu uzvarētāju. Viņš lūdza Ābramu paturēt mantu un atdot vienīgi gūstekņus. Pēc kara likumiem viss laupījums piederēja uzvarētājam. Bet Ābrams šo karagājienu nebija uzsācis iedziņošanās nolūkā un tādēļ atteicās no jebkādas peļņas uz nelaimīgo rēķina, tikai prasīja, lai viņa sabiedrotie saņemtu tiem pienākošos daļu." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 135. lpp.)

Pārdomā savus darījumus ar citiem. Kāda veida liecību tie atstāj par tavu ticību? _____

Ticības paraugs

Lai gan Ābrahāms nebija perfekts, viņš bija Dieva vīrs, un laiku pa laikam Bībelē, pat Jaunajā Derībā, viņš ir minēts kā uzticības paraugs un kā piemērs tam, ko nozīmē būt glābtam ticībā (sk. 1. Moz. 15:6, Gal. 3:6).

Izlasi Ebr. 11:8-19. Ko svarīgu šie panti stāsta par Ābrahāmu un viņa ticību ikvienam, kas grib būt Dieva misionārs jebkurā iespējamā veidā? _____

Kungs gribēja izmantot Ābrahāmu, bet pirmais, kas viņam bija jādara, – jāatstāj sava iepriekšējā dzīve. Šeit ietvertajai mācībai vajadzētu būt skaidrai ikvienam no mums, īpaši tiem, kuru pagātne nav bijusi saskaņā ar Dieva gribu un likumu, kas ietver mūs visus.

Pārsteidzošs bija arī fakts, ka, lai gan Ābrahāms devās prom, “viņš gāja, pat nezinādams, kurp dodas” (Ebr. 11:8). Lai gan lielākā daļa misionāru zina, uz kurieni viņi iet vismaz ģeogrāfiskā ziņā, tad citādā ziņā, sperot milzu soli ticībā un pilnībā atdodot savu sirdi Dievam, mēs patiesībā nezinām (vismaz īstermiņā), kur nokļūsim (lai gan ilgtermiņā mums ir pilnīga pārliecība). Ja mēs zinātu, tad tas neprasītu tik daudz ticības. Līdz ar to nezināšana ir priekšnoteikums patiesai spējai dzīvot ticībā.

Vēl viens izšķirošs punkts šeit ir tas, ka Ābrahāms “gaidīja pilsētu, kurai ir drošs pamats, kuras meistars un veidotājs ir Dievs” (10. p.). Ābrahāms paturēja prātā lielo mērķi; viņš zināja, ka, lai arī ar ko viņš saskarsies šeit, lai arī kādas būs cīņas un grūtības, tas viss beigās būs bijis tā vērts.

Viņš arī zināja, ka viņš nebija tikai svešinieks “apsolītajā zemē”, bet ka viņš bija viens no daudziem svešiniekiem un viesiem virs zemes (13.p.). Šī pasaule un mūsu dzīve tajā, lai arī cik dārga mums tā šobrīd liekas (tas ir viss, kas mums tagad ir), nebūt nav stāsta beigas.

Un, protams, vislielākais ticības paraugs Vecajā Derībā bija tas, ko Ābrahāms pēc Dieva pavēles bija labprātīgs darīt ar savu dēlu uz Morija kalna.

Kā tu esi piedzīvojis, ko nozīmē spert soli ticībā? Ar kādām grūtībām tu esi saskāries? Kādus priekus esi piedzīvojis? Zinot to, ko tu zini tagad, ko tu būtu darījis citādi? _____

Ceļotājs Ābrahāms

Pētot Ābrahāma dzīvi, atklājas, ka viņa ticība ietvēra grūtas cīņas ar šaubām un neticību Dieva spēkam. Ābrahāma senči bija elku pielūdzēji (Joz. 24:2), un varbūt tas paskaidro, kāpēc viņš ne vienmēr pilnībā uzticējās Dieva spēkam. Divreiz viņš parādīja gļēvulību un teica, lai Sāra nestāsta visu patiesību (1. Moz. 12:11-13, 20:2). Viņš smējās (1. Moz. 17:17), kad viņam pateica, ka viņam un Sārai būs dēls. Neskatoties uz viņa kļūmēm, Kungs vienalga izmantoja Ābrahāmu, jo Ābrahāms gribēja, lai Viņš viņu lieto. Līdz ar to Kungs varēja veidot viņa raksturu.

Viens no līdzekļiem, ko Dievs izmantoja, lai padarītu Ābrahāmu par reformu veicēju un misionāru, bija viņa ceļojumi. Ceļošana pati par sevi ir audzināšana. Tā atver cilvēku jaunām idejām un iespējām mainīties. Svētceļojumi uz Jeruzālemi bija svarīga un vajadzīga israēliešu kalpošanas daļa. Pateicoties viņu vārīgumam, izmaiņas, ko ceļotāji piedzīvoja, kad viņiem bija jānoiet lieli attālumi, jāguļ citā vietā, jāēd atšķirīgs ēdiens, jāstopas ar citiem laika apstākļiem un jāsatiek citi cilvēki, vairoja viņu ticību. Pielūgsme kopā ar tās upuriem un ziedojumiem, svētajām dejām un psalmu citēšanu palīdzēja Dieva ļaudīm nostiprināt savu identitāti un tradīcijas.

Savos ceļojumos, sākot ar dzimšanas vietu Ūrā līdz pat kapam Hebronā, Ābrahāms apmeklēja vismaz 15 dažādus ģeogrāfiskos apgabalus. Lielākā daļa svarīgāko reformu un misijas epizožu ir saistītas ar viņa ceļojumiem.

Kādas garīgas mācības Ābrahāms piedzīvoja šajās vietās?

Mores ozoli pie Šehemas (1. Moz. 12:6, 7) _____

Hebrona (1. Moz. 13:18-14:20) _____

Mamre (1. Moz. 18:1, 20-33) _____

Morija kalns (1. Moz. 22:1-14) _____

Misionārs savās mājās

"Ābrahāms taču kļūs par lielu un stipru tautu, un viņā tiks svētītas visas zemes tautas. Par viņu es zinu, ka viņš pavēlēs saviem dēliem un savam namam pēc viņa, un tie sargās Kunga ceļu un darīs tiesu un taisnību tādēļ, lai Kungs dotu Ābrahāmam to, ko viņam solījis!" (1. Moz. 18:18, 19). Kādas svarīgas mācības par uzticību un kalpošanu Dievam mēs atrodam šajos pantos? _____

"Dievs aicināja Ābrahāmu būt par Viņa Vārda skolotāju, Viņš izredzēja viņu būt par lielas tautas tēvu, jo Viņš redzēja, ka Ābrahāms mācīs saviem bērniem un saimei Dieva likuma principus. Un Ābrahāma mācībai spēku deva viņa paša dzīves ietekme. Viņa lielā saime sastāvēja no vairāk nekā tūkstoš dvēselēm, daudzi no viņiem bija ģimeņu galvas, un nebija mazums tādu, kas bija atgriezušies no pagānisma." (E. Vaita "Audzināšana" 187. lpp.)

Misijas aktivitātes ir veiksmīgākas, ja tās notiek uz tādas ģimenes dzīves fona, kas ir saskaņā ar Dieva nodomu. Bībeles un draudzes vēsture stāsta, ka lielākā daļa pirmo kristīgo draudžu pamatā bija saimes un ģimenes. Viens no iemesliem, kāpēc Ābrahāms tika izredzēts, bija tas, ka Dievs redzēja viņa spēku vadīt savus bērnus un namu pa Kunga ceļu. Dieva nolūku ģimenē var pielīdzināt Viņa nolūkam misijā, proti, "dari pēc tiesas un taisnības" (Sak. 21:3).

Kādus Ābrahāma ģimenes piedzīvojumus tu vari atrast, kas parāda, ka viņi bija uzticīgi Kungam? Sk. piemēram, Ebr. 11:11, 20. _____

Protams, Bībelē mēs varam atrast stāstus par dievbijīgiem cilvēkiem, kuru ģimenes tomēr nesekoja Kungam. Neskatoties uz to, šodienas pantu galvenā doma ir skaidra: Ābrahāma ticība un paraugs bija pietiekami spēcīgs, lai viņa saimes ļaudis iemācītos "sargāt Kunga ceļus" (1. Moz. 18:19).

"Sargāt Kunga ceļu". Ko šī frāze nozīmē tev? Kā mums ir jāsargā Kunga ceļš?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs aicināja Ābrahāmu, piešķirot tam labklājību un godu, un sentēva uzticība bija par gaismu visām apkārtējo zemju tautām, kur vien viņš uzturējās. Ābrahāms neizvairījās no tuvumā dzīvojošajiem ļaudīm. Viņš uzturēja draudzīgas attiecības ar kaimiņos esošo tautu ķēniņiem, no kuriem daži pret viņu izturējās ar lielu cieņu, un viņa godīgums, nesavtība, drosme un labprātība atspoguļoja Dieva raksturu. Tā sava pārstāvja dzīvē Dievs atklājās Mezopotāmijas, Kānaānas, Ēģiptes un pat Sodomas iedzīvotājiem.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 368. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tūkstošiem gadu Ābrahāma un Īzaka stāsts uz Morija kalna ir savijņojis un izaicinājis uzticīgos, vienlaikus izraisot nicinājumu un izsmieklus starp tiem, kas tajā saskata nežēlīgu un barbarisku rīcību. Pārlasi vēlreiz stāstu 1. Moz. 22. nodaļā. Kādas lielas mācības mēs varam no tā paņemt? Ko tas mums māca par krustu un šausmīgo grēka cenu? Ko tas mums māca, ko nozīmē spert ticības soli? Kāpēc stāsts tik daudziem liekas satraucošs?

2. Izlasi 1. Moz. 12:11-13, 20:2. Tie ir divi gadījumi, kuros Ābrahāms, Dieva vīrs, parādīja ticības trūkumu. Ko mēs varam paņemt no šiem stāstiem?

3. Viens no viszināmākajiem pantiem Bībelē ir 1. Moz. 15:6. Ko tas saka? Kādā kontekstā tas ir uzrakstīts? Kā šis pants ir izmantots Jaunajā Derībā (sk. Rom. 4:3, Gal. 3:6, Jēk. 2:23)? Ko tas māca mums par ticību, darbiem un glābšanu?

4. Kuru lielo reliģijas vadītāju ģimenes locekļi nestaigāja “Kunga ceļus”? Ko mēs varam mācīties no viņu stāstiem, kas var palīdzēt ikvienam, kas cīnās, lai viņu ģimenes locekļi būtu uzticīgi?
